

”

Meistriškas istorinis detektyvas apie Klaipėdos ir Lietuvos
istorijos paslaptis, vertas lietuviško Da Vinčio kodo vardo

ENIGMA SOLVERE

ĮMINTI MİSLĘ

(afimins Lo Sapreke)

SONDRA RANKELIENĖ

SONDRA RANKELIENĖ

ENIGMA SOLVERE

ĮMINTI MİSLĖ

Romanas

- *Kas yra lietuvis?*
- *Tas, kas tiki laisve ir laikosi Statuto.*

IŠ XIX AMŽIAUS „LIETUVIŲ KATEKIZMO“

KLAIPĖDA, LIEPOS 13-OJI, KETVIRTADIENIS

Saulė leidosi tiesiai į didelį debesį. Įkaitęs oras slėgė, lenkė prie žemės, atimdamas visas jėgas ir vogdamas deguonį. Nesinorėjo nieko daryti, nebent sėdėti balkone, išsidrėbus krėslė, ir tingiai kilnoti stiklinę su vandeniu ir ledukais, gaudant menkiausią taip retai užklystančio vėjelio dvelktelejimą. Žvilgtelėjęs į šalia sėdinčią Vakarę, viltingai žiūrinčią į neaišku kodėl vienoje vietoje sustojusį ir niekaip artyn atslinkti nenorintį debesį, Karolis pakėlė nuo staliuko stiklinę su lediniu vandeniu ir ištiesė jai.

– Atsigerk, atgaivins.

Mergina nežiūrėdama paėmė stiklinę ir prisidėjo prie smilkinio. Karolis juokdamasis savo aprasojusią stiklinę priglaudė jai prie kaklo. Nuo šalto prisilietimo Vakarė krūptelėjo, bet neatsitraukė, tik primerkusi akis dar labiau palenkė galvą, leisdama stiklinei vėsinti didesnią odos plotą.

Jiedu atostogavo. Tai buvo jų pirmosios atostogos kartu. Prieš kelias dienas Karolis Radvila negalėjo patikėti, kai, parašęs atostogų prašymą, iš savo viršininko Adomo Šalčio iš karto gavo teigiamą atsakymą. Be jokių ginčų ir priekaišiojimų, kad palieka krūvą nepabaigtų tirti bylų pavaduotojui Tomui Geruliui ir visam Ypatingųjų bylų skyriui, o pats išvažiuoja iš nepakeliamu karščiu tvoskiančio Vilniaus į vėsų pajūrį.

Ištisos dvi savaitės prie jūros, Klaipėdoje, Karolio močiutei kadaise priklausiusiame erdviame bute, galima sakyti, beveik miesto centre. Bute su balkonu, išeinančiu tiesiai į gatvę, už kurios, perėjus tvenkiniais garsų parkelį, atsidurtumei tiesiai priešais neseniai sutvarkytą vandens pilną griovį su trikampe salele viduryje, klaipėdiečių vadinama Jono kalneliu.

Karolio mama gimė ir augo Klaipėdoje, todėl beveik visos Karolio ir jo sesers vaikystės ir paauglystės vasaros prabėgo šitame bute, pas močiutę. Kartą per metus pasirodančius anūkėlius ši lepindavo virtinukais su varške ir mėtomis pusryčiams ir traškančiais šviežių tarkuotų bulvių blynais vakarienei. Dienas padauža Karolis leisdavo landžiodamas tada dar apleistame Jono kalnelyje ar kur nors Danės upės pakrantėje su būriu vaikų – vietinių ir tokių pat, kaip Karolis, vasarojančių. Kiek tik save prisimena, visada siusdavo ant visur iš paskos sekiojančios jaunesnės sesers Agnės. Su kai kuriais tų vaikų, dabar jau užaugusiais ir tapusiais „rimtais dėdėmis“, iki pat šiol būtinai susitikdavo kaskart atvažiuavęs į Klaipėdą.

Vėliau butas liko jų šeimai. Dalindavosi juo, susitarę, kas kuriuo metu jame vasaros. Karolis čia nesilankė jau daugybę metų, todėl šią vasarą be konkurencijos butas dviem savaitėms atiteko jiems su Vakarė, o kiek vėliau tokiam pat laikui čia žadėjo apsigyventi ir Agnė su šeima.

Lauke visai nuščiuvo – nebesigirdėjo net žvirblių čirškesio, dingo bet koks vėjelis. Nors grėsmingai atrodantis gauruotas debesis, lyg

prilipdytas, vis dar kabėjo toje pat vietoje, kaip kokioje legendoje, grąsindamas čia pat ir nusileisti. Atrodė, kad net ausyse pradėjo spengti nuo užgriuvusios tylos. Kažkur toli lyg ir pasigirdo grėsmingas dun-desys, suteikdamas vilties, jog tvankuma baigsis ir pagaliau prapliups lietus, nuplaus karštį ir vėl prisotins orą deguonies.

– Gal nuvažiuokim prie jūros? – paklausė Karolis. – Kol tas debesis užeis, spėtumėm nusimaudyti...

Vakarė tingiai papurtė galvą.

– Nenoriu niekur skubėti – man atostogos. Be to, aš maudysiuos čia... Kai pradės lyti, išeisiu į lauką ir stovėsiu ten, kol nustos...

– Nebijai, kad žaibas nutrenks? Girdi, kaip griaudžia? – nusijuokė Karolis, galvodamas, kad būtų visai gražus vaizdelis, jei Vakarė padarytų taip, kaip sakė, stovėtų liūtyje, kuri vis dėlto tikrai grąsinosi užžieiti. Ir dargi visai greitai.

– Nenutrenks, – nė kiek nedvejojo mergina. – Tu juk vadini mane ragana. Ar žinai, kad raganų žaibas netrenkia? – juokėsi, žiūrėdama į jį.

Netikėtai abu krūptelėjo, kai tokioje tyloje garsiai suzvimbė ant stiklinio staliuko gulėjęs Karolio telefonas. Pamatęs, kad atėjo žinutė nuo Tomo Gerulio, jo draugo ir pavaduotojo, Karolis kiek nustebo. Iš-tisas penkias dienas iš savo skyriaus kolegų negirdėjo nė žodžio. Visi jo komandos nariai tylėjo kaip užsiūti – nepranešinėjo jam jokių naujienų nei apie tai, kaip sekasi tvarkytis su paliktomis bylomis, nei apie galbūt atsiradusias naujas bylas. Jis pats vis pagalvodavo, kad kolegos tikriausiai nenori trukdyti jo ir Vakarės atostogų. Nors... gal jis savo komandai ne taip jau smarkiai reikalingas, kaip jam anksčiau atrodė? Todėl netgi šiek tiek nudžiugo, pamanęs, kad bent jau Tomas jo nepamiršo.

Baziliskas pabėgo. Perskaitęs Tomo žinutę, Karolis staiga kaip styga atsitiesė kėdėje ir iškart sustingo, prisiminęs Vakarę šalia ir vildamasis, kad ši nepastebėjo tokio netikėto jo judesio. Prisivertė iš lėto vėl

atsiremti į atlošą, o galvoje kaip kaleidoskope keitėsi mintys: „Tomas taip nejuokautų... Vadinasi, tas niekšas tikrai pabėgo...“ Karoliui skambėjo ausyse kiekvienos Bazilisko apklausos metu su pašaipia šypsena nuolat kartoti žodžiai: „Nenustok žvalgytis per petį! Aš ją pribaisgiu... Nepamirštu išdavystės!“ Ir jis puikiai žinojo, kad „ji“ – tai Vakarė, beveik prieš pusmetį padėjusi policininkams išsiaiškinti Bazilisko, arba Mindaugo Bekero, gyvenamąją vietą ir surinkti taip trūkusius įkalčius prieš tą gudrų ir suktą niekšą, žudžiusį niekuo dėtas jaunas merginas.

„Kad juos kur! Ir kaip jie įsigudrino jį paleisti? – svarstė, atsargiai žvilgčiodamas į Vakarę. – Turiu paskambinti Tomui.“ Staiga blykstelėjo dar viena mintis, privertusi jį labiau įsitempti: „Velnias, Baziliskas juk žino Vakarės telefono numerį!“ Net šoktelėjo, kai lyg tyčia suskambo ant staliuko padėtas merginos telefonas.

Nebespėjęs iki galo susivokti, tik suprasdamas, kad dabar geriausia bus kaip nors sunaikinti telefoną, kol mergina nespėjo atsilipti, Karolis, stengdamasis suvaidinti, jog nori paduoti jai skambantį aparatą, pašoko nuo kėdės, keldamasis užkliudė staliuką, apvertė ant jo stovėjusią savo stiklinę su likusiais tirpstančiais ledukais, nuslydusiais per visą stalą, ir, griebdamas Vakarės telefoną, „netyčia“ – lyg gaudydamas sprūstantį iš rankų – išmetė per balkono turėklą. „Laūk!“ – spėjo pagalvoti, akies krašteliu pastebėdamas apstulbusios, į balkono kraštą atsirėmusios Vakarės žvilgsnį į nukritusį telefoną.

„Tikiuosi, kad niekas apačioje nestovėjo. Penktas aukštas vis dėlto...“ Pažvelgęs per turėklą, pamatė, kad, krentant pirmiesiems lietaus lašams, apačioje ant takelio gulėjo į atskiras detales išsibarstęs Vakarės telefonas. „Labai gerai...“ – beliko tikėtis, kad jo mintys veide neatsispindi.

Kurį laiką abu tylėjo, žiūrėdami žemyn. Tada Vakarė lėtai įkvėpė ir atsisuko į jį, bet kol kas nieko nesakė.

– Atsiprašau, mieloji! – jausdamasis nepalyginamai geriau, nei prieš minutę, Karolis, jo manymu, vykusiai vaidino atgailaujantį. – Šiaip jau... Seniai maniau, kad tavo telefonas gerokai per senas. Eikim nupirkti naujo. Kaip tik ir lyti pradeda, galėsi išsimaudyti Lietuvoje, juk norėjai...

Vakarė, kurį laiką klausiusi išplėstomis akimis, nebeteko kantrybės ir lėtai tardama žodžius pagaliau tyliai prakalbo:

– Karoli, koks naujas telefonas? Ten skambino Frančeska! Aš juk atmintinai neatsimenu jos telefono numerio!

„Ir labai gerai!..“ – piktdžiugiškai pagalvojo Karolis, ir, žinoma, tuojau pat kuo mandagiausiai pasiūlė merginai pasinaudoti jo telefonu ir paskambinti Frančeskai. Iš tikrųjų, jam nelabai patiko, kad Vakarė kartais gauna darbo iš Frančeskos Manuzzi, dirbančios Interpolo padalinyje, tiriančiame su įvairiausiomis istorinėmis ir meno vertybėmis susijusius nusikaltimus. Po to, kai Vakarė išvertė kelis rusėnų kalba rašytus dokumentus, kuriais disponavo italės vadovaujamas skyrius, ji jiems dirbo jau kokius penkis kartus. Karolis matė, kad Frančeska įžūliai naudojasi tuo, jog Vakarei tai įdomu, ir už dažniausiai skubų ir sekinantį darbą mokėjo tikrai nedidelį atlygį. Bet dabar jis suvokė, jog šį kartą Frančeskos pasiūlytas vertimas galėtų bent jau kuriam laikui uždaryti Vakarę namuose ar ten, kur Karolis sugalvotų, kad jos negalėtų pasiekti neaišku kur – gal ir visai šalia – besislaistantis ir galbūt savo keršto planus pasirengęs įvykdyti Mindaugas Bekeris.

– Ačiū, nereikia, – deja, Vakarė piktokai atsakė į jo pasiūlymą. – Paskambinsiu jai, kai tik gausiu tavo žadėtą naują telefoną.

Vakarė pagaliau liovėsi žiūrėti žemyn, nes staiga pradėjusi kliukti liūtis grasinosi užpilti jų balkoną. Paskubomis surinkę šlampančius daiktus, beveik peršlapę, jiedu išoko į kambarį ir uždarė balkono duris. Už lango lietus pylė stačia siena. Atsirėmę į balkono duris, kurį

laiką abu tylėdami žiūrėjo vienas į kitą. Galiausiai Karolis, nubraukęs šlapius plaukus Vakarei už ausies, tarstelėjo:

– Peršlapai kiaurai... Persirenk... ir eisim telefono.

Vakare susirado rankšluostį ir ėmėsi sausinti plaukus. Karolis, patyliukais apsidžiaugęs, kad turi truputį laiko pokalbiui su Tomu, pasakė merginai, jog palauks apačioje. Juk reikia surinkti telefono nuolaužas – negerai palikti savo šiukšles, pabirusias ant takelio.

– Pasakok! – vos po minutės, leisdamasis laiptais, paragino Tomą, net nepasisveikinęs.

– Viskas labai paprasta, Karoli, – Tomo dudenimas telefone rodė, kad jis laukė Karolio skambučio ir tikrai turi ką papasakoti. – Tas parazitas suvaidino mirtinai sergantį – net kalėjimo gydytojai nutarė, kad jam greičiausiai bus trūkęs apendicitas. Raitėsi, imituodamas didžiausius skausmus, dejavo kaip mirtininkas, temperatūra beveik keturiasdešimt. Žodžiu – iškviatė greitąją... O kadangi buvo toks ligonis – klejojantis, praktiškai be sąmonės, tai jį lydėjo tik vienas pareigūnas. Mašinoje turbūt iš anksto kažkur buvo paslėptas raktelis nuo antrankių, o gal jis turėjo jį su savimi, kai „įkrovė“ į greitąją. Na, toliau turbūt ir pats nutuoki – atsirakino antrankius, prismaugė lydintįjį pareigūną – visa laimė, kad ne mirtinai, „išjungė“ gydytoją... Tada privertė vairuotoją sustoti vidury kelio. Ir viskas, dingo kaip į vandenį – daugiau nieko apie jį nežinom. Šaltis liepė tau nieko nesakyti, mano, kad suspėsim jį pagauti, kol tu prisiatostogausi... Bet... manau, kad turi žinoti.

Karolis klausėsi tebestovėdamas priešais lauko duris, nes lauke vis dar šliokė kaip iš kibiro, kiemas pavirto vientisa putotais burbulais verdančia bala, ir taip sutemo, jog įsižiebė automatinis laiptinės apšvietimas. Klausydamasis Tomo, Karolis džiaugėsi, jog – žinoma, jiems pasisekė – jiedu su Vakare dabar atostogavo toli nuo Vilniaus. Čia, bent jau kol kas, visai mažai tikėtina, kad Baziliskas iššniukštinės, kur jie.

Bet apie tai, kad laisvėje yra nusikaltėlis, rimtai grasinantis Vakarei, tai yra, ir jam, Karolis, be abejonės, privalėjo žinoti.

– Ačiū, Tomai, – ir pagalvojęs pratęsė: – Apie mano namus gal pa-
vaikščiokit. Ir turėkit galvoje, kad jis mėgsta pakeisti išvaizdą.

Tomas suniurzgėjo, pertraukdamas jį beįsivažiuojantį:

– Viską žinau, Karoli... Perduok linkėjimus Vakarei. Iki, atosto-
gaukit ten sau ramiai...

„Paatostogausi čia...“ – pagalvojo niūriai. Ir tik išgirdęs laiptais besi-
leidžiančią Vakarę, greitosiomis paslėpė kišenėje telefoną ir pasistengė
nutaisyti linksmą veido išraišką. Mergina savo peršlapusią plonytę suk-
nelę buvo pakeitusi linine iki kelių, užsimetusi apsiaustą nuo lietaus,
apsiavusi gumines basutes, drėgnus plaukus persimetusi į vieną pusę.
Beeinančią pro šalį, Karolis ją sustabdė, prisitraukė artyn ir apkabino.

– Palaukim dar, smarkiai lyja.

Vakarė visai nebuvo nusiteikusi laukti. Tik kietai sučiaupusi lūpas
ir nieko nesakydama įdėjo jam į rankas raktus nuo buto, padavė skėtį,
nukėlė Karolio ranką nuo savęs ir, išėjusi į kiemą, tuojau pat pasuko už
kampu. Šyptelėjęs Karolis patraukė iš paskos.

Vakarės telefonas gulėjo ten pat, detalės buvo pasklidusios per visą
pėsčiųjų takelį. Aplinkui nebuvo nė vieno žmogaus, tik keliu prava-
žiuojanti viena kita mašina retkarčiais nutaškėdavo takelį purvino
vandens purslais. Staigiai prasidėjusi liūtis taip pat netikėtai ir liovėsi,
tad jie, dar neperšlapę iki siūlo galo, galėjo surinkti vargšo telefono
likučius nuo per dieną įkaitusių, garuojančių plytelių.

Jiedu nesišnekėjo. Karolis įtarė, kad Vakarė smarkiai pyksta, jam
taip „neatsargiai“ iš rankų paleidus jos telefoną, todėl, nenorėdamas
dar labiau suerzinti, kol kas nutarė jos nekalbinti. Jis matė, kaip mergi-
na, iš apsiausto kišenės išsitraukusi maišelį, kruopščiai rinko į jį šlapias
savo telefono nuolaužas. Padėjo jai, ieškodamas tolėliau pasklidusių

detalių. Ir labai apsidžiaugė, kad būtent jam pasisekė surasti SIM kortelę. Žvilgtelėjęs, ar nemato Vakarė, ją tuojau pat sulaužė ir kartu su kitomis nuolaužomis nunešęs įmetė į maišelį. Apsišvalgęs ir įsitikinęs, kad daugiau jokių telefono dalių nebesimėto, Karolis paėmė Vakarei už rankos, džiaugdamsis, kad ji jos neištraukė. Vis dar tylėdami, abu patraukė takeliu pėsčiųjų perėjės link.

Iki miesto centro, kur Karolis tikėjosi rasti dar dirbantį kokį nors telefonus pardavinėjantį saloną, jiems buvo netoli, koks pusvalandis einant pėstute. Jiedu kasdien eidavo šiuo maršrutu – rytais, vos atsikėlę, kartais ir vakarais, kai norėdavo pasivaikščioti pravėsus orui. Pereidavo parkelį, žingsniuodavo nediduko ežerėlio įdomiu pavadinimu – Trinyčių – pakraščiu, apeidavo jį, o paskui atsidurdavo priešais Jono kalnelį – gražiai sutvarkytą ir paskutiniu metu labai mėgstamą klaipėdiečių pasivaikščiojimo vietą. Nuo ten ir miesto centras jau visai čia pat.

Karolis nesitikėjo, kad jie taip užtruks, pirkdami Vakarei telefoną. Ir jam jau pradėjo atrodyti, kad mergina tyčia taip ilgai – atseit rūpestingai – rinkosi modelį, klausinėjo salone dirbančio vaikinuko visokiausių smulkmenų apie jų skirtumus ir privalumus bei trūkumus. Galiausiai išsirinkusi, ji nustebo, kai kitas salone dirbantis vyrukas pasakė, kad to paties telefono numerio, deja, suteikti nebegali, nes...

Vaikinukas greitai ir neaiškiai kažką sumurmėjo, vogčiomis žvilgteldamas į Karolį. Pamatęs įdėmų Karolio žvilgsnį ir lėtai purtomą galvą, tuojau pat nusuko akis ir taip tyliai, jog ir netoli stovintis Karolis vos begirdėjo, burbtelėjo kažkokią nesąmonę apie sulūžusią Vakarės seno telefono SIM kortelę.

Nustebusiu veidu Vakarė atsisuko į Karolį. Šis beveik išsigando, kad mergina bus pastebėjusi, kaip jis rodė tam pardavėjui savo tarnybinių

pažymėjimą ir neleidžiančiu prieštarauti tonu liepė pasakyti Vakarei, kad to paties telefono numerio pasilikti tikrai neįmanoma. „Po velnių“, – keiksojo mintyse, stengdamasis atlaikyti klausiamą, įdėmų jos žvilgsnį. Abejingai gūžtelėjęs pečiais, pasakė, kad padės jai atstatyti senajame telefone buvusius kontaktus.

– Išsiuntinėsi kam reikia žinutes ir visi žinos, kad čia – naujoji tu, – nesureikšmindamas tokio „menko“ įvykio, kaip telefono numerio keitimas, pasistengė nukreipti jos mintis kita linkme: – Kodėl išsirinkai juodos spalvos telefoną? Imk rausvą – ne toks griežtas, labiau tiks tavo švelniai natūrai.

Bandė pajuokauti, tai sakydamas jai tiesiai į ausį. Vakare piktai atsisuko.

– Niekada nesiūlyk man jokio rožinio telefono – aš ne *fifa*! – sušnypstė, matyt, tuojau pat prisiminusi, kas kaltas dėl to, jog dabar dar ir jos asmeninis telefono numeris dingo kartu su per balkoną išskridusiu aparatu.

Karolis susijuokė, pakeldamas abi rankas:

– Gerai, gerai, nebepyk jau...

Kai pagaliau išėjo iš salono, lauke jau buvo prieblanda, o nemažos niekaip nespėjančios į kanalizaciją sutekėti balos rodė, kad kol jie buvo viduje, nulijo dar ne kartą. Po lietaus oras iš pradžių gal ir atrodė kiek gaivesnis, bet nuo įkaitusio grindinio kylanti drėgna šiluma lipo prie odos, vertė pasijusti suplukusiu, lipniu ir kėlė norą prisiglausti prie ko nors sauso ir vėsaus. Žmonių – ir vietinių klaipėdiečių, ir atostogautojų – tokių, kaip Karolis su Vakare, ir užsieniečių turistų – buvo pilnos gatvės. Visi jie tikėjosi prieš miegą atsivėsinti gaivesniame ore, koks lyg ir turėtų būti po tokios liūties, pasivaikščioti puikiai sutvarkytame Klaipėdos senamiestyje, iš kitų Lietuvos miestų išsiskiriančiame fachverkiniais namais ir itin tiesiomis, nelygiais akmenimis grįstomis

gatvelėmis, kurių gale nuo jūros stūksojo šonu pastatytas namas – kad ne taip trauktų ypač dažnai iš tos pusės siaučiantys vėjai.

– Net ir balose vanduo šiltas, – pasakė Vakarė, su savo guminėmis basutėmis perbridusi nebe pirmą pakeliui telkšojusią, nespėjusią išgaruoti balą.

Savo apsiaustą ji buvo atidavusi Karoliui ir dabar ėjo balansuodama siauru borteliu tarp takelio ir pievutės. Jiedu pakeliui jau buvo užsukę į kelis Danės upės krantinėje šurmuliuojančius, jaukiai lemputėmis apšviestus barus, ketindami pavakarieniauti ir kartu atšvęsti naująjį pirkinį, bet nusivylė, nes visuose vietų lauke, ant upės kranto, nebuvo, o ir viduje sausakimša. Be to, jiems, atėjusiems iš lauko, ten pasirodė itin tvanku.

Nusprendę vakarienę pasigaminti namie, Karolis su Vakare jau žingsniavo Jono kalnelio pylimo pakraščiu, kai trikampėje saloje, stūksančioje vandens pilname griovyje, pamatė neaiškų žmonių sambrūzdį, apšviestą galingais prožektoriais. Kitoje griovio pusėje, švyčiodamas raudonai mėlynais švyturėliais, stovėjo policijos automobilis, o tilteliu, vedančiu į salelę, pirmyn atgal vaikštinėjo žmonės.

Eidami pro šalį, jie nejučia priartėjo prie kitų, ant griovio krašto stovinčių, į salą žiūrinčių ir viską telefonais filmuojančių žmonių. Karolis tuojuo pastebėjo ant tiltuko budintį policininką. Dar prieš tai, kai jis akies krašteliu toje salelėje pastebėjo gulintį žmogaus kūną, nuojauta jam jau buvo pakuždėjusi, kad tai, ką jie mato – tikrai nieko gero ir iš toli trenkia jo darbu, kurį jis taip sėkmingai kuriam laikui paliko Vilniuje. „Ačiū – nereikia“, – vos spėjo pagalvoti ir, staigiai nusisukęs ir paėmęs už rankos Vakarę, pradėjo spėriai žingsniuoti namų pusėn. Net nepastebėjo, kaip jiems praeinant priešais tiltelį kažkoks vyras, jį pamatęs, pralindo pro policininko saugomą užtvarą.

– Karoli?

Išgirdęs taip gerai pažįstamą balsą, Karolis sustojo ir apsigrėžė. Prie jo plačiai išsišiepęs skubėjo senas jo vaikystės žaidimų draugas, geras bičiulis, šiuo metu dirbantis tyrėju Klaipėdos kriminalinėje policijoje Martinas Bartkus. Paspaudę rankas, abu tokie pat augaloti vyrai apsikabino, lyg pasigalynėdami, ir smarkokai paplekšnojo vienas kitam per nugarą. Vakarė kiek nustebusi stebėjo keistą pasisveikinimą. Galiausiai Karolis pristatė ją savo draugui:

– Mano žmona. Vakarė.

– Martinas, – paspaudęs merginai ranką, vyras kurį laiką jos nepaleido, smalsiai ir, kaip pasirodė Vakarei, įžūliai ją apžiūrinėjo.

– Gana, Martinai! – Karolis be ceremonijų išlaisvino besišypsančios Vakarės ranką iš draugo delno.

– Sklandė pas mus gandas prieš kelis mėnesius, kad vedei... Tikrai maniau, kad meluoja, šmikiai. Niekaip negalėjau patikėti, kad tu...

– Martinai!.. – Karolis keistu balsu suuzgė, tikėdamasis, jog beįsiplepantis tyrėjas bus priverstas tuojau pat užsičiaupti. – Kas ten pas jus? – paklausė, norėdamas pakeisti temą ir nebeleisti draugui garsiai prisiminti, dėl ko jis „niekaip negalėjo“ patikėti Karolio vedybomis.

Martinus numojo ranka:

– Ai, nieko įdomaus... Ėjo žmogus gerai „įbaubęs“, pašlitiniuodamas, o čia dar ir liūtis užpylė. Matyt, paslydo ar pusiausvyros neišlaikė ir nusirideno laipteliais žemyn. Labai nesėkmingai. Trinktelėjo galva į cementinio bortelio kampą – ir viskas. Nelaimingas atsitikimas. Bet einam – pasižiūrėsi pats, vis tiek ekspertų lauksim dar kokią valandą, užsiėmę jie ten... Einam einam, – Martinas, paėmęs Karolį už parankės, timptelėjo link policininko saugomo tiltuko. – Bet... – staiga kiek suabejojo, – žinai, nekoks ten vaizdelis, gal geriau Vakarė tegul palaukia čia?... – mostelėjęs smakru į tyliai stovinčią merginą, policininkas

tuojau užsikirto, išvydęs jos žvilgsnį, ir pratęsė: – Na, jūs gal patys susitarkit... Karoli, lauksiu tavęs...

Nueidamas atatupstas, mostelėjo ranka į salą, tuo pačiu paliepdamas tiltą saugančiam policininkui praleisti Karolį, kai tik šis panorės praeiti.

– Aš iš lėto eisiu link namų pro ten, – nelaukdama, kol Karolis ką nors pasakys, prabilo Vakarė, parodydama į kitoje salos ir griovio pusėje esantį nedidelį pylimą, apaugusį medžiais, pro kur jie paprastai grįžinėdavo namo. – Tikiuosi, tu greit apsisuksi.

– Aš – greit, – pažadėjo Karolis. Pakėlęs jos smakrą, pabučiavo atsisveikindamas ir džiaugdamsis, kad Vakarė nesupyko, paliekama viena. Paskui perspėjo: – Tik neskubėk, toli nenuiek – jau beveik tamsu.

Nulydėjęs Vakarę žvilgsniu, Karolis nuskubėjo per tiltelį į trikampę salą. Paskubomis pasisveikinęs su dar keliais iš anksčiau pažįstamais Klaipėdos policininkais ir nusileidęs laipteliais žemyn į aikštelę prie vandens, Karolis sustojo prie Martino.

– Va, žiūrėk, – Martinas, negaišindamas Karolio, atidengė žuvusių žmogų. – Nubroz dintas visas, tas tiesa. Bet pamėgink pats nusiridenti nuo šitų laiptų, – atsistojo, rodydamas į tuos pačius laiptelius, kuriais ką tik nusileido Karolis.

Laiptai iš tiesų buvo siauroki ir gana statūs. „Lietui lyjant ir jeigu iš tiesų girtas, – pritūpęs svarstė Karolis, užuosdamas stiprų alkoholio tvaiką, sklindantį nuo žuvusiojo, – visko gali būti... Nors...“

– Jis nužudytas, Martinai, – staiga kažką pastebėjęs užtikrintai ištarė ir atsistojo. – Sulauksi savo ekspertų ir jie tau pasakys tą patį. Jis buvo sužalotas netgi ne čia, o kažkur kitur... Ir kadangi su tokia skyle galvoje vargu ar galėjo iki čia ateiti, todėl manau, kad kažkas jam „padėjo“ nusiridenti tais laipteliais. Ir tikriausiai vėliau „pataisė“ taip, jog

atrodytų, kad jis pats nusiritęs trenkėsi galva į bortelį... Tapatybę jau nustatėt?

Kalbėdamas jis visai nekreipė dėmesio, kaip nepatenkintas raukosi jo draugas.

– Tu dėl to, kad kraujo nėra? – galiausiai paklausė Martinas. – Tai gi liūtis tuo metu kaip tik pylė visu smarkumu... Koks kraujas? Jau seniai viskas nuplauta ir sutekėjo į tą griovį...

– Kraujas čia niekuo dėtas, žiūrėk.

Karolis pritūpęs parodė Martinui į švariai lietaus išplautą pusmėnulio formos žaizdą nelaimėlio pakaušyje.

– Kur nors čia matai tokios formos daiktą, kuris prakalė šitą skylę?

– Gal akmenukas koks nors tame betoniniame bortelyje... – lyg tarp kitko burbtelėjo atsidusdamas Martinas, panašu – ir pats nelabai tikėjo tuo, ką sakė.

– Aha, ir galvą trinktelėjęs dar gerai pasukiojo, kad žaizda puslankio formą įgautų... – Karolis atsistodamas juokėsi. – Geriau liudininkų paieškok, juk vis tiek, ne naktis dar buvo, žmonių čia visuomet pilna.

Martinas pagalvojęs nusimovė gumines pirštines ir paspaudė Karoliui ranką:

– Pamiršk liudininkus – juk matei, kokia audra praėjo – aptemo kaip naktį ir kliokė lyg prieš biblinį tvaną. Tuščia visur buvo. Bet, ačiū, Karoli, – Martinas, lydėdamas jį per tiltą, jau buvo atgavęs gerą nuotaiką. – Dabar galėsiu mūsų pamaivai ekspertei nosį nušluostyti – ji juk baisi tinginė, tikrai nesiimtų rimtai tirti girtuoklio... Linkėjimai žmonai!

Karolis, jau benueinantis, vėl atsisuko:

– Vis dar konkuruoji su savo „eks“? Perduok Vytautei linkėjimus... Kaip dukra? – paklausė, prisiminęs, kad Martinas gana draugiškai

sutarė su buvusia savo žmona, kriminaliste-eksperte ir buvo visiškai priklausomas nuo savo mažylės, kuriai ką tik sukako... „Kiek? – minityse greitai primetė. – Turbūt jau kokie šešeri? Liepa?“

– Gera, – vos išgirdęs apie dukrytę, Martinas akimirksniu visas nušvito. – Vis dar „lanksto“ mane kaip užsimano... Rudenį į pirmą klasę eis...

– Oho! – Karolis nustebejęs šūktelėjo. – Jau į mokyklą? Na, užėik būtinai į svečius – papasakosi, kaip gyveni... – jis nuoširdžiai norėjo pasikalbėti su vaikystės draugu, todėl atsisveikindamas pridūrė: – Dar savaitę mes čia būsim. Juk atsimeni, kur gyvenu?.. Beje, to žmogaus tapatybę nustatėt? Taip ir neatsakei nieko.

Benueinantis Martinas apsisuko ir sugrįžo arčiau:

– Vietinis ekstrasensas – Genadijus Luč. Nujaučiu, slapyvardis... – policininkas skeptiškai nutęsė, pasukiodamas galvą. – Vienas kolega pažino, sako, kad neprastas visai – lyg ir jo žmona pas šitą ekstrasensą vaikščiojo konsultuotis. Neklausk, nežinau, dėl ko, – nusijuokė, sumojavęs rankomis, pamatęs nustebusį Karolio žvilgsnį. – Atseit – kelinta karta šito burtininko giminėje jau tuo užsiima. Tai va, ekstrasensas ekstrasensu, na, bet savo galo vis tiek nenumatė... Irgi mat, dviejų pasaulių magas... Iki, susitiksim.

Pamojavęs Martinas greitai žingsniu nuskubėjo atgal.

Vakarė lėtaiėjo takeliu, vis pastoviniuodama, kartais atsisukdama atgal, pasižiūrėdama į salą, kuri dabar, ryškiais prožektoriais apšviesta, juodo vandens pilno griovio apsupta, labai priminė buvusios miesto tvirtovės įtvirtinimus. Mergina dirbo Vilniaus universiteto bibliotekoje su senomis knygomis ir žemėlapiais ir aiškiai prisiminė, kad yra mačiusi seną Klaipėdos įtvirtinimų žemėlapi.

Skaitykite likusius
460 iš **480** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kelios paslaptingos ekstrasensų mirtys Klaipėdoje – atsitiktinumas ar kruopščiai vykdoma ritualinė egzekucija, remiantis XV a. knyga „Raganų kūjis“?

Ypatingųjų bylų skyriaus viršininko Karolio Radvilos ir jo žmonos Vakarės idiliškas atostogas pajūryje sudrumstė šurpą kelianti žinia – iš kalėjimo pabėgo serijinis žudikas Mindaugas Bekeras, pravarde Baziliskas, kuris siekia atkeršyti Vakarei. Negana to, Karolio atostogas nutraukia viršininko skambutis iš Vilniaus – jis reikalingas kolegoms uostamiestyje, kur ką tik Jono kalnelyje, ant buvusios XVIII a. miesto tvirtovės gynybinės sienos, buvo nužudytas vienas garsiausių Klaipėdos ekstrasensų. Vos pradėjus tyrimą paaiškėja, kad kažkas apgalvotai ir nuosekliai žudo iš eilės visus vadinamuosius „raganius“ ir „raganas“, o atsitiktinai aptikti lapai, išplėsti iš XV a. knygos „Raganų kūjis“, tik patvirtina, kad reikalas susijęs su ypatingą tikslą turinčiu nusikaltėliu...

Ko mažiausiai trokšta Karolis – kad Vakarei grėstų pavojus, kol jis tiria naują bylą, nes Baziliskas yra pasirengęs viskam. Tad skambutis iš Romoje įsikūrusio Interpolo padalinio atrodo tarsi atsakas į visas maldas. Vakare kviečiama kuo skubiau atvykti ir identifikuoti mįslingą rusėnišką rankraštį.

Uostamiestyje likęs Karolis prisideda prie kolegų vykdomo tyrimo ir leidžiasi į klaidžią žudiko medžioklę. Kaip su ekstrasensų mirtimis susijusios dvi dingusios merginos? Ka atskleis Interpolo pareigūnų surastas rankraštis, kurį skaityti Vakare gali tik prižiūrima apsaugos? Į kokią pavojų Karolis įstums Baziliskas? Ar pavyks jam prieštikti Vakare tada, kai ir ji, ir Karolis to tikės mažiausiai?

TAIP PAT
SKAITYKITE: ➤

PIRK PIGIAU!

SKENUOK
MANE

OBUOLYS
anno 2004

fb tw in st
#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-472-0

9 786094 844720

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir išnaikos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga

ĮTEMPTAS DETEKTYVAS, KUPINAS LIETUVOS ISTORINIŲ PASLAPČIŲ

Jeigu jums patiko Sondros Ranelkienės romanai „Enigma Orbi“ ir „Enigma Duplex“, jūs privalote perskaityti ir „Da Vinčio kodo“ vertą naujausią jos romaną „Enigma Solvere“.